

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

Den 27 Jan. gjorde jag mit första besök hos Lilla Louise efter hennes Nifofall. Glädjen af se henne nytt och frisk var dock inom mig blandad med oro öfver följden af dessa Svagheter på själfrä hennes Skryms- bygnad i det Kåla. Hennes fruga Dröft, och Sal. Svägerfrans fortidiga Död, också påflyndad genom hennes tata Nifofall, lämna mit sinne aldrig fritt, då jag tänker på detta mig så kära Barn, på detta Par af så ovanligt lycklige Makar.

Den 28 Jan. var Lördag. Den kom jag själf ej ihug, utan började den med sednad. Vår nye Öfver Ståthållare, Hr. Modée, denne verkkelige Sjöhjette, har allid behagats hedra mig med en godhet, til hvilken jag icke kunnat göra mig förtjent. Nu högste Styresman här i Residencen vaden, har han ej afpraktat mit besök hos honom, utan helt fört, ehuru icke funnit, mig, samt låtit hålla mig uti de Nädiga ste endalag hvar gång om sin Son i ämbets- gjörsmål upväntat denne sin höge Förman vid Staden. Que faire? jag upväntade således först med besök, för at ammoniera Invalidens både Person och Drägt, samt tog tröst til mig och visade mig in persona. Han var om, som förr, själfrä Höfsligheten, nästan uti den Saginianske Stylen; man blir aldeles frarslös. Vi talte något om Stålningen, jag berättade något om mit Afstånd ifrån Bulret, om min önskan för det sålra dugnet, om min enkla Politik, at med försikning, som eljest har rum emellan Vänner. Måtte denne Hene sef tillbringa lycklige Dagar under sin Skydd af en Alltprudstad, uppfylld af föndrade Fänkesät, af uppenbara och dolda Rönsejer! Måtte han således allid äga nog sinne både vädighet och styrka! Jag gick lättare ifrån Henen än til honom: ty upväntningar öfver delen af Förmiddagen, och när jag kom hem til Middagen, fann jag alla Darnen församlade, som önskade mig Lycka til min Namnsdag, så mycket ange, nämare möte, som jag fick önska både Son och Mag det tillbaka. Dotta Mor, som anställt detta mig ovetande, hade äfven låtit bjuda Seireten. Mandorff til Middagen, hvilken käre Gasse fogades til sit varma samntag en Lyckönskan på Sjette Vers, af hvilken jag här blott vil införa slutet, så lydande:

Könn' ich das *), so würdest du
Nicht von Fräuen wissen,
Und in ungehörter Ruh
Seinen Raimund küssen.

Keine Schicksal Neckerei
Würde dich je schmerzen,
Und der Weider Schickerei
Lächtest du im Herken.

Muthig würdest du für dich
Jede Kofe brechen,
Und die Lörnen würdest dich,
Glaube mir, nicht stochen.

*) Påflynda mig alla möjliga lyckönskeligheter.

Dies

Dieu und noch des Guten viel
 Wollt' ich dir erfinden,
 Könnt' ich durch mein Saitenspiel
 Allmacht mir eringen . . .

Min John och jag förnyade på den dagen vår Vänfkaps, och till teken af en lifsam
 ny Epoque uti vår ouplösliga förbindelse, utmärktes den dagen uti min Almanacka
 således: (28). Då gjorde mig och min John till första tydeliga Fästboende, rörande
 hans förbindelse med et visst ungt fruntimer, kvarom straxt nedanför.